

15 Ιουλίου 2015

Ο μισθός λοιπόν της αμαρτίας είναι ο θάνατος

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ο απόστολος Παύλος κάνει μια σύγκριση μεταξύ της δουλείας της αμαρτίας και της εν Χριστώ ελευθερίας. Λέει λοιπόν στους χριστιανούς της Ρώμης: «Ελευθερωθέντες από της αμαρτίας εδουλώθητε τη δικαιοσύνη». Αφού ελευθερωθήκατε από την αμαρτία, γίνατε δούλοι στην αρετή. Και συνεχίζει:

Χρησιμοποιώ ανθρώπινο τρόπο εκφράσης εξαιτίας της αδυναμίας της ανθρώπινης φύσης σας, η οποία ρέπει προς την αμαρτία και γι' αυτό η άσκηση της αρετής σας φαίνεται δουλεία. Όπως δηλαδή προσφέρατε τα μέλη σας στην αμαρτία για να κάνετε την ανομία, έτσι τώρα να προσφέρετε τα μέλη σας στην ενάρετη ζωή για να προοδεύσετε σε αγιότητα. Η υποταγή σας όμως αυτή στην ενάρετη ζωή δεν είναι σκλαβιά αλλά ελευθερία. Βέβαια ένας άνθρωπος που ζει μακριά από τη χάρη του Θεού, αυτό νομίζει. Νομίζει ότι η ελευθερία βρίσκεται στην ασυδοσία, στην αποτίναξη κάθε εντολής. Η αλήθεια όμως είναι πολύ διαφορετική. Η πραγματική ελευθερία βρίσκεται μέσα στις εντολές του Χριστού. Διότι ο άνθρωπος γίνεται πραγματικά ελεύθερος, όταν ελευθερώνεται από τη μεγαλύτερη δουλεία, που είναι η δουλεία της αμαρτίας. Κι αυτό μπορεί να συμβεί μόνο όταν υπακούει στο θέλημα του Θεού.

Πώς όμως συμβαίνει να νομίζει ο άνθρωπος ότι είναι ανελεύθερος, όταν υποτάσσεται στις εντολές του Θεού; Αυτό συμβαίνει διότι το σαρκικό φρόνημα που έχουμε όλοι, επαναστατεί και αντιστρατεύεται τον αγώνα της αρετής. Δημιουργεί πολλές δυσκολίες. Γι' αυτό ο απόστολος Παύλος, καθώς σκέπτεται την αδυναμία της φύσης μας, ονομάζει την εν Χριστώ ελευθερία δουλεία. Διότι έτσι φαίνεται αρχικά. Για να μπορέσουμε να αισθανθούμε την υπακοή μας στον Θεό ως ελευθερία και όχι ως βάσανο, θα πρέπει να έχουμε κάπως προοδεύσει στην υπακοή μας προς το θείο θέλημα. Τότε θα μπορούμε να αισθανθούμε την όντως ελευθερία μας, όταν φθάσουμε στο σημείο κατά το οποίο η άσκηση της αρετής θα αποτελεί τη μεγαλύτερη απόλαυσή μας· όταν η αρετή γίνει φυσική και αυθόρμητη ενέργεια μέσα μας. Αυτή είναι η κατάσταση που ζουν αμετακίνητα οι άγιοι άγγελοι αλλά και οι τελειωμένοι άγιοι.

Η ολοκληρωτική τους αφοσίωση στον Θεό είναι η ευτυχία τους. Η απόλυτη αιχμαλωσία της θέλησής τους από τη θέληση του Θεού αποτελεί πλήρωμα της χαράς τους. Αυτό όμως δεν συμβαίνει με μας τους χλιαρούς, ιδιαιτέρως μάλιστα όταν βρισκόμαστε στα πρώτα μας βήματα στη χριστιανική ζωή. Η διεφθαρμένη μας φύση καθιστά δύσκολο τον αγώνα μας. Γι' αυτό πρέπει να αγωνιζόμαστε διαρκώς. Κι όσο θα υποτασσόμαστε στο θέλημα του Θεού, τόσο θα αποκτούμε την εν Χριστώ ελευθερία. Στη συνέχεια ο απόστολος Παύλος ρωτά: Όταν ήσασταν δούλοι της αμαρτίας, «τίνα καρπόν είχατε τότε»; Ποια ωφέλεια είχατε; Καμία! Κι όταν θυμάσθε τα αμαρτωλά έργα σας, ντρέπεσθε. Διότι το τελικό αποτέλεσμα των έργων αυτών είναι ο πνευματικός θάνατος.

Τώρα όμως που ελευθερωθήκατε από την αμαρτία και υποταχθήκατε στον Θεό, έχετε αποκτήσει την πρόοδο στην αγιότητα και θα κερδίσετε τελικά την αιώνια ζωή. Δεν είναι λοιπόν πραγματική ελευθερία η υποταγή σας στον Θεό; Ναι. Τότε ήσασταν δούλοι δυστυχισμένοι, διότι ο μισθός με τον οποίο η αμαρτία πληρώνει

τους δούλους της είναι ο θάνατος. «Τα οψώνια της αμαρτίας θάνατος»· ενώ το δώρο που δίνει ο Θεός στους δούλους του, είναι η αιώνια ζωή. Ο μισθός λοιπόν της αμαρτίας είναι ο θάνατος. Ο πνευματικός θάνατος, ο χωρισμός δηλαδή της ψυχής μας από το σώμα, αλλά και ο αιώνιος θάνατος, η κόλαση. Ο αιώνιος αυτός θάνατος είναι το αποτέλεσμα μιας ζωής που κατασπαταλήθηκε στις ηδονές, μιας ζωής φίλαυτης και αλλοπρόσαλλης. Εκτός όμως από τις ανυπολόγιστες ζημιές της αιωνιότητας, εκτός από το φοβερότερο κακό που μπορεί να πάθει ο άνθρωπος, να στερείται τη χάρη του Θεού και στη γη και αιωνίως στην κόλαση, η αμαρτία και σ' αυτή τη ζωή καταστρέφει πολλαπλά τον άνθρωπο. Φόβοι, αγωνίες, κορεσμός, εξάντληση, αηδία, απογοητεύσεις, εξαχρείωση, ντροπή, εξευτελισμός. Αυτά φέρνουν οι στιγμιαίες και παροδικές απολαύσεις, τις οποίες αναζητεί ο άνθρωπος στην αμαρτία. Τι κερδίζει κανείς λοιπόν με την αμαρτία; Απολύτως τίποτε. Θυσιάζει αγαθά πολύτιμα και αιώνια για πάθη ευτελή και ανάξια λόγου ή για ηδονές που διαρκούν μόνο ελάχιστες στιγμές και μετά χάνονται και εξατμίζονται.

Τρύφωνα Παπαγιάννη, θεολόγου-καθηγητή Μ.Ε

Πηγή: llazaros.blogspot.gr